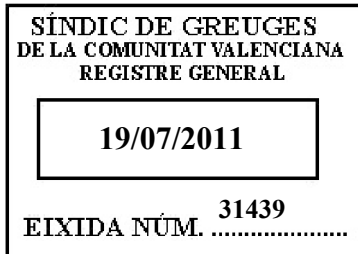

SÍNDIC DE GREUGES DE LA COMUNITAT VALENCIANA

Ajuntament de Rocafort
Sra. Alcaldesa-Presidenta
Convent, 4
ROCAFORT - 46111 (València)

=====
Ref. queixa núm. 1108650
=====

(Assumpte: no ús del valencià al web municipal i al BIM.)

Sr. Alcalde-President,

Vam rebre en esta institució un escrit signat pel Sr. (...), que va estar registrat amb el número indicat més amunt.

Substancialment manifestava els fets i les consideracions següents:

- “Que “l’Ajuntament de Rocafort no compta amb versió en valencià del seu web oficial www.ajuntament-rocafort.org”.
- Que “l’article seté de l’Estatut d’Autonomia va encomanar a la Generalitat garantir l’ús normal i oficial tant del castellà com del valencià, que imposa als poders públics autonòmic i local l’obligació de conèixer i utilitzar les dos llengües oficials, sense que pugua prevaldre l’una sobre l’altre”.
- Que “la llei d’ús del valencià dictamina en el ser article segon que el valencià és la llengua pròpia de la Generalitat i també de les administracions i corporacions municipals, així com les empreses públiques que en depenen”.
- Que “a més, els criteris sobre l’ús del valencià aprovats pel Consell, coneguts com Declaració D’Ares del Maestrat, d’1 d’octubre de 2003, indiquen que els fullets informatius, les pàgines web, els anuncis i les revistes s’hauran de fer, principalment en valencià”.
- Que “a més a més, el Butlletí d’Informació Municipal (BIM), que edita l’Ajuntament està en castellà, i deixa el valencià a títol testimonial en la salutació de l’alcalde i en el titular d’algun article”.

- Que “els formularis de matrícula i tallers també estan únicament en llengua castellana, així com els impresos d’instàncies”.

En considerar que la queixa reunia els requisits establits en els articles 12 i 17 de la Llei 11/1988, de 26 de desembre, del Síndic de Greuges, va ser admesa, i li’n vam donar trasllat de conformitat amb el que determina l’article 18.1 de la llei esmentada, a fi de contrastar les al·legacions formulades per la persona interessada, i per demanar que ens remetera informació suficient sobre la realitat d’aquelles i de la resta de circumstàncies concurrents en este supòsit.

La comunicació rebuda de l’Ajuntament de Rocafort donava compte del següent: “... *Amb relació al seu escrit amb Ref.: queixa núm. 1108650 (Assumpte: no-ús del valencià en la web municipal i en el BIM), des del passat 11 de juny, amb aquesta nova incorporació municipal s’estan engegant els mecanismes necessaris per acomplir la legislació*”.

Una vegada conclosa la tramitació ordinària de la queixa, resollem l’expedient amb les dades que hi consten, per la qual cosa li demane que considere els arguments que seguidament li expose i que constituïxen els fonaments de la resolució amb què concloem.

En primer lloc, hem de dir que esta institució és conscient de l’esforç econòmic que comporta, sobretot per als ajuntaments, configurar pàgines web oficials, emetre impresos, fullets i publicitat institucional en les dues llengües cooficials de la Comunitat Valenciana, i que, de vegades, esta actuació és endarrerida davant necessitats més urgents com ara els servicis socials, la dependència, els menors, els ancians, l’educació o petites infraestructures.

No obstant això anterior, el Síndic de Greuges, alt comissionat dels drets fonamentals dels valencians, recollits en el títol I de la Constitució espanyola i en el títol II de l’Estatut d’Autonomia de la Comunitat Valenciana, no pot deixar de fer una reflexió sobre l’adequat respecte als drets lingüístics dels ciutadans i sobre la cooficialitat lingüística vigent a la Comunitat Valenciana.

En este sentit, hem de prendre com a punt de partida el manament establert en l’article 3r de la nostra Constitució, que disposa que el castellà és la llengua oficial de l’Estat i, al seu torn, assenyala que la resta de llengües espanyoles seran també oficials en les comunitats autònomes respectives, de conformitat amb els respectius estatuts.

Així, la nostra norma fonamental fa ressaltar la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d’Espanya, com a patrimoni cultural que haurà de ser objecte d’especial protecció i respecte.

En connexió amb el que disposa la Constitució espanyola, l’article 5é de l’Estatut d’Autonomia de la Comunitat Valenciana encomana a la Generalitat Valenciana garantir l’ús normal i oficial tant del castellà com del valencià, i d’esta manera s’hi instaura un règim de bilingüisme que imposa als poders públics del territori autònom o local l’obligació de conèixer i utilitzar les dos llengües oficials, sense que pugui prevaldre l’una sobre l’altra.

La Llei valenciana 4/1983, de 23 de novembre, d’ús i ensenyament del valencià, dictada com a desplegament del que disposa l’Estatut d’autonomia, estableix, en l’article 2n, que

el valencià, i no el català, és la llengua pròpia de la Generalitat Valenciana i de l'Administració pública, com també de la local i de totes les corporacions i institucions públiques que en depenen.

Amb tot això, no hi ha dubte sobre la manifesta obligació de les administracions públiques, tant autonòmiques com locals, d'adequar, des d'un punt de vista lingüístic, les vies o els mitjans de comunicació amb els administrats, i facilitar les relacions mútues a través de l'efectiva i real implantació d'un règim de cooficialitat d'ambdues llengües, tal com estableix tant la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia i la Llei 4/1983, d'ús i ensenyament del valencià.

Esta cooficialitat ha de quedar palesa en totes les manifestacions de l'Administració pública i ha de bandejar qualsevol forma de discriminació lingüística.

La legislació vigent quant a l'ús del valencià és clara i no admet cap interpretació, i tot i que esta institució reconeix els esforços de l'Administració pública valenciana per a adaptar les seues estructures al règim de cooficialitat lingüística instaurat per la Constitució espanyola i per l'Estatut d'autonomia, no pot sinó cridar l'atenció sobre el fet que la Llei d'ús i ensenyament del valencià està vigent des de fa més de 25 anys i que en el títol tercer reconeix el dret de tots els ciutadans a ser informats pels mitjans de comunicació socials tant en valencià com en castellà i a utilitzar indistintament les dos llengües quan hagen d'usar-les, i, d'una altra banda, la citada Llei d'ús i ensenyament del valencià, en les seues disposicions transitòries estableix un termini de tres anys perquè les distintes àrees de l'Administració valenciana duguen a terme les disposicions d'esta (un termini que s'ha superat a l'excés, si tenim en compte que la LUEV va entrar en vigor l'any 1983), per a adaptar les seues estructures al règim de cooficialitat lingüística.

La Generalitat Valenciana, en compliment del mandat estatutari contingut en l'Estatut d'autonomia, va promulgar la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià, el preàmbul de la qual assenyala la necessitat recuperar l'ús social i oficial del valencià.

L'esmentada llei va significar, d'una banda, el compromís de la Generalitat Valenciana de defensar el patrimoni cultural de la nostra Comunitat i, especialment, la recuperació social del valencià, definit com a llengua històrica i pròpia del nostre poble i, d'altra banda, superar la relació de desigualtat existent entre les dos llengües oficials de la Comunitat Valenciana, el valencià i el castellà.

La cooficialitat lingüística instaurada per la Constitució espanyola, que reconeix com a llengua oficial d'una determinada comunitat autònoma, no sols l'idioma castellà, sinó també el propi d'eixa comunitat autònoma, va modificar substancialment l'ús, tant de privat com oficial, de les diverses llengües en el territori de l'Estat espanyol; és per això que les comunitats autònomes amb idioma oficial propi han legislat sobre la matèria, mitjançant les denominades lleis de normalització lingüística, amb la finalitat de fomentar l'ús oficial de la llengua cooficial amb l'objectiu que esta abastara cotes semblants a aquelles que corresponen al castellà com a idioma oficial del territori espanyol.

La persecució d'estos legítims objectius, reconeguts en les legislacions autonòmiques davall l'empara atorgada per la Constitució, no pot però desconèixer, i de fet no ho

desconeix, que l'article 14 de la Constitució establix el principi d'igualtat, amb interdicció de totes maneres de discriminació, inclosa la discriminació per motiu de llengua, i la declaració de l'article 3 del mateix text constitucional, que establix expressament el dret de tots els ciutadans a usar la llengua espanyola.

En este sentit, la pròpia Llei d'ús i ensenyament del valencià, conscient de la vigència absoluta del principi d'igualtat i de la prohibició de discriminació per motiu de llengua, declara en l'article 4, que “(...) en cap cas es podrà seguir discriminació pel fet d'emprar qualssevol de les dos llengües oficials” de la Comunitat Valenciana.

Atenent a tot el que hem exposat més amunt, i de conformitat amb el que preveu l'article 29 de la Llei de la Generalitat Valenciana 11/1988, de 26 de desembre, reguladora d'esta institució, **RECOMANEM A L'AJUNTAMENT DE ROCAFORT** que adopte totes les mesures escaients perquè els continguts de la seua pàgina web institucional i BIM siguen redactats en les dues llengües cooficials a la Comunitat Valenciana.

D'acord amb la normativa citada, li agraïm que ens remeta en el termini d'un mes, el preceptiu informe en què ens manifeste l'acceptació del recordatori de deures legals que es fa o, si s'escau, les raons que considere per a no acceptar-la.

En transcórrer el termini d'una setmana, la present resolució serà inserida en la pàgina web de la institució.

Atentament,

José Cholbi Diego
Síndic de Greuges de la Comunitat Valenciana